

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
פר' מקץ | גיליון 47 | שנה ג'

לעורר ליבי

דיבורי אמת מביארו של החל נובע

ה'אור הגנוז' בהולנד

מה זה הקדושה של חנוכה? | מה הפרוש 'אור הגנוז' | ואיך זוכים להגיע אליו? |
ואיך מצליח יהודי שהתגלגל עד להולנד לשמור גם שם על קדושתו

יש לי נשמה, אני לא בהמה, הרגשתי אהבה פנימית להקב"ה, זה לא משהו שאני יכול להסביר לך, וגם לעצמי אני לא יכול להסביר אבל אור והרגשה ברורה שהקב"ה אוהב אותי, יש לי נשמה חלק אלוהי ממעל בקרבי, וזה מה שנתן לי אתה כוח לעמוד בניסיונות.

ולא צריך להגיע עד הולנד לגלות את זה... כל אחד עובר בחיים הרבה תקופות ומעברים, על כל אחד עובר תקופות שהכול נראה יבש חשוך וקר, לא מרגישים חיות וחשק בעבודת ה', אך בתוך זה מאיר בלב מרחוק מאוד האור הגנוז הזה, האהבה שלמעלה שבדעת, אהבה פנימית מאוד שאי אפשר להסביר אבל אהבה שבין הקב"ה אלי בלי שאוכל להצביע ולהסביר מה זה אומר, אהבה שרק נשמתי יכולה להריח ולהבין, וכמו בסיפור שהבאנו אפשר לראות לפעמים יהודים רחוקים, אנשים שכלפי חוץ נראה שלא אכפת להם כלום מעבודת ה', אך ברגע של התעוררות רואים שנשמתם נתפסת לאור המרצד והם מתעוררים בכאלו גלים של אהבה להקב"ה ולקדושה, מה זה? יש אהבה מוסתרת ופנימית אצל כל יהודי וצריך רק לגלותה.

ובחזרה אלינו, בחנוכה מאיר אור נפלא ביותר, בתוך כל החשכות של החורף הקר והארוך, בעמקי החורף הקפוא שמכסה את נשמותינו, כשלא רואים שום אור באופק, המשיכו החשמונאים הקדושים כזה אור נורא ביותר, אור אהבה שבדעת, 'אור הגנוז' אהבה שאי אפשר להסביר, וגם לא תלוי בשום דבר, אהבה שמושרשת בנו עוד עוד לפני שנזכרנו, זה אמנם נר קטן אך אור עצום שיכול להאיר את נפשותינו באור נערב ונפלא, להתחיל לגלות את הקב"ה בכל דבר ודבר, גם באותם מקומות או דברים שכבר התייחסנו מהם לגמרי, ולהבדיל את פרצי אהבתנו אליו, שרצה רק אותו באמת כל היום כולו, מתוך טעם חיות ואושר אמיתי בקרבת ה'.

ימים אלו מסוגלים להמשיך את האור הגנוז לכל השנה, בימים קדושים אלו נתפלל ונבקש שהאור יאיר את לבנו, שהאור העצום הגלום בתוך הנרות הזעירים יאיר לנו הדרך לכל חיינו ואז טוב לנו כל הימים.

שבכוח שזה האהבה בין הקב"ה אלינו עוד לפני הכול למעלה מהמידות והצמצומים, שזה אי אפשר להשיג בשום אופן, ואור אהבה הזה נקרא 'אור הגנוז' שכן גנוז ונסתר הוא ואי אפשר להשיגו בעולם הזה.

בכל דבר נמצא אהבתו ית', ואם יאמר לך אדם היכן אלוהים תאמר לו בכרך גדול של רומי, 'ירושלמי תענית פ"א' שכן בכל מקום נמצא הקב"ה, בכל מצב בחיים בכל נפילה ובכל התמודדות מאיר הקב"ה שהרי הוא זה

מה זה הקדושה של חנוכה?

ואם יש כאן איזה קדושה מיוחדת הזדמנות להתקרב להקב"ה, מה צריך לעשות לזכות לכך?

שמחיה את כל העולם, רק שיש מקומות או מצבים שיותר קשה למצוא את הקב"ה, אבל אין מציאות שאין את הקב"ה בכל דבר ודבר.

'אור הגנוז' הכוונה לאותה אהבה נוראה שהקב"ה אוהב את כל אחד מאתנו בלי קשר לכולם, והאור הזה מאיר כשמתחילים לגלות את הקב"ה בכל דבר בעולם, לגלות את אהבתו ית' בכל מצב שאני עובר בחיים, בכל תנועה ובכל ירידה חלילה, ואם מגלים את הקב"ה בכל מקום נתגלה האהבה השורשית 'אור הגנוז' לעתיד.

הייתי בהולנד תקופה ארוכה, סיפר לי בחור, ביליתי עם חברים רחוקים מהשקפת עולם הישיבות בלשון המעטה, טומאת המקום גם השפיעה רבות, אך נתפלא לשמוע בכל אותה תקופה התגברתי לשמור על העניינים, והתנהגתי כמו יהודי גם במקום נידח ואפל הזה, מה נתן לי את הכוח לזה? התבוננתי כל הזמן מה אני שונה מכל הגויים שם? אני יהודי

זהרורי הנרות המרצדים המהמו במקצת את אפולולית החדר, סדר שלישי הסתיים כבר זה מכבר, והשעון הראה כבר על קרוב לחצות הלילה, אך שלמה הרגיש שהשינה ממנו והלאה, החנוכייה כבתה כבר כמעט לחלוטין רק שאריות של שתי נרות שהראו כבר סימני גסיסה האירו את חשכת החדר והדליקו אצל שלמה את הניצוץ שבלב, אח! כמה נחמד שהנרות דולקים כאן בחדר, כך הרווחתי להיות לידם וליהנות מזיווהם, רוב חברי החדר הדליקו את הנרות למטה במתקן המיוחד בפתח הישיבה אך שלמה החליט השנה להדליק בחלון החדר, שרידי הנרות כבו כבר לחלוטין ושלמה הפליג במחשבותיו.

'רבש"ע מה זה חנוכה?' שאל בלחישת בקול לא לו, משהו לא מוסבר מסתתר תחת המעטה של חנוכה, מצד אחד מרגישים כזה אור וחמימות על יד הנרות, מרגישים קדושה מיוחדת, אבל מה זה אומר? מה זה הקדושה של חנוכה? ואם יש כאן איזה קדושה מיוחדת הזדמנות להתקרב להקב"ה, מה צריך לעשות לזכות לכך? המושג החדש שחבר אמר לו באותה ערב על מה שמובא מהקדמונים כבר שבחנוכה מאיר האור הגנוז האור שהאיר בתחילת הבריאה ומאז גנוז לצדיקים לעתיד לבוא, לא הוסיפה לו הרבה ורק העצימה את משאלת לבו, מה זה אור הגנוז רבש"ע? איך זוכים לזה מה צריך לעשות כדי לגלות את האור הזה?

יש שני סוגי אהבה, יש אהבה שבימים אהבה שבפועל, שזה אהבה שכל אחד יכול להבינו ולהשיגו, אהבה שבין אב לבנו, אבל יש אהבה גבוהה הרבה יותר אהבה שבדעת, שזה האהבה בין אב לבנו עוד קודם שנולד, אהבה שאי אפשר להשיגה. כל התורה כולה היא אהבתו ית' כותב רביה"ק (תו' ל"ג ליקו"מ) מרוב רחמנותו ית' צמצם את אהבתו למצוות התורה, כדי שיהיה לנו את הכלים והדרכים להתקרב אליו, ולשם כך ציוונו ה' להניח כל יום דווקא תפילין כאלו עם ד' פרשיות אלו עם ד' בתים מעורר בהמה דווקא וכו' בכל המצוות. וכשמקיימים אותם נוכל לזכות לגילוי של אהבתו ית'. אבל יש אהבה פנימית יותר, אהבה

גם אני שייך... ♦♦♦

בדרך כלל אני לא מתרגש בהדלקת נרות כן
מנסה להתחבר כמה שיותר, לשיר מעוז צור
מה שאפשר אבל לא יותר מזה,
הפעם הרגשתי אני רוצה יותר!

אמרתי את ה'יהי רצון' לפני הדלקת הנרות, ופתאום במילים לנצח את אויבינו ולנצח על מלאכת בית ה', אני מרגיש רטיבות בעיניים!!! אופס! אני בוכה!? מה קרה!? הרגשתי את הלב שלי צועק.

אני רוצה לנצח את אויבינו!!!

רוצה לנצח את היוונים הארורים האילו!
שלא יצליחו להפיל אותי גם השנה עם כל
המסיבות חנוכה שלהם!

רוצה להתחזק ולראות שגם עם העבודה
הפשוטה שלי אני מנצח על מלאכת בית ה'!!!!
כן אני עם כל הקטנות והבלבול שלי!!!!

הייתי מופתע מעצמי אני לא רגיל לבכות, וודאי לא בהדלקת נרות, אבל זה פרץ ממני בלי לשאול.

החלטתי שזהו! אני לא יכול יותר! אני חייב מקום שיתן לי כוח להתמודד במעברי החיים אבל איפה איפה אפשר למצוא את הדרך הנכונה שגם תתן ביטוי לעצמי ובלי שאצטרך לוותר על השאיפות שלי????!!!

מצד אחד הדיבורים האילו מחזקים אותי,
אבל לא רוצה להישאר בעבודות פשוטות
וקטנות, לא רוצה להישאר קטן!!!!
רוצה לגדול!!!!!!

אבל מצד שני איפה והאם יש כזה דבר בכלל מקום שמדברים את הדיבורים האלה שיתאימו לי בסגנון ובצורה שבה גדלתי.... יצאתי לבית הכנסת להתפלל מעריב...

פתאום צדו עיני מדבקה קטנה על עמוד החשמל.

**"נכספה" "הקו של בני הישיבות ההולכים
לאורו של מוהר"ן מברסלב".**

ומשם הכל היסטוריה....

מה שרק אוכל לומר במשפט אחד, "מצאתי את שאהבה נפשי".....

גם אתה מרגיש שהדיבורים של רבינו המוהר"ן מברסלב מדברים אליך? אבל מצד שני אתה לא מוצא את המקום שיתאים לסגנון דיבורים לשאיפות ולאזירה שלך?

מוזמן להצטרף לעשרות ומאות הבחורים והאברכים שמצאו את הדרך שלהם בעבודת השם מבלי לוותר על הסגנון והאווירה הישיבתית עם שיעורים חבורות ופעילויות שמותאמות לציבור בני הישיבות.

נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות השם!!!

זרים.

אבל הרי שכבר הרגשתי כזה מתיקות כזאת
שנותנת לי חשק לקום בבוקר להתפלל
שחרית, ובאמת לדבר עם ה' ולא רק לסמן
וי שהתפללתי. איך אני יכול לעזוב דיבורים
כאלה?

הלכתי עם הספיקות והבלבולים תקופה ארוכה...

עד שהגיע חנוכה ואני לא יודע מה לעשות עם עצמי.

חנוכה כך לימדו אותי, צריך ללחום נגד היוונים, הם רצו להשכיח את התורה ואנחנו צריכים להתחזק בלימוד התורה, אבל איך עושים את זה?

רוצה לקבל את התורה!!! רוצה

לנצח את היוונים! אבל בסופו

של יום מרגיש, שהם ניצחו

אותי. עובר עוד יום של חנוכה

ובל' יום סיפור אחר.....

הדלקת נרות זה בדיוק באמצע סדר ב' וצריך לחזור הביתה, כולל ערב אין על מה לדבר, כל ערב מתרוצצים למקום אחר, חוזרים עייפים (ולא כל כך) מרוצים מעוד מסיבת חנוכה אצל המארח התורן, אפילו 'הלל' כמו שצריך. בקושי להתפלל במנין נורמלי אני מצליח! מי חולם על תפילת הלל כמו שצריך!!!!
אוווווווהפפה!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

**רוצה לקבל את התורה!!!! רוצה לנצח את
הייונים! אבל בסופו של יום מרגיש, שהם
ניצחו אותי. עובר עוד יום של חנוכה וכל יום
סיפור אחר.....**

מה עושים? למי פונים? אני מבין שהשם רוצה אותי! גם בעבודות הקטנות והפשוטות שלי, אבל עדיין לא מרגיש שצורת העבודה הזו קשורה אלי, אני לא אדם פשוט, אני רוצה לצמוח להיות תלמיד חכם ולא איש פשוט ששמה בעבודות הקטנות שלו הההההשששששששששששששששששששששש!!!!

יום אחד מצאתי את עצמי בהדלקת נרות חנוכה, מתוסכל אחרי עוד יום שהרגשתי מבויז ומיותר...

הכל התחיל בעלון שהתגלגל לידי ביום מן הימים, עלון קטן וצבעוני שדיבר שם חיזוקים נפלאים ממעינו הנובע של מוהר"ן מברסלב. העלון לא דיבר על איזשהו מהלך עמוק בעבודת ה' עם חקירה למה ה' צריך אותי בעולם ומהו תפקידי ע"פ הבנה זו או אחרת, אלא דיבר דיבורים פשוטים שחדרו לי ישר ללב במין וודאות ופשיטות כזאת.

הפשטות והתמימות שבו נאמרו הדברים
נגעו לליבי משהו בפנים הרגיש שיש כאן
משהו אמיתי משהו נגע לי בנשמה.....

מידי פעם הייתי מציץ בעלונים מתחמם ומתחזק מהמילים שנאמרו והחיו את ליבי ואת נפשי הרעבה.

הייתי קורא שוב ושוב את המילים שהשם
יתברך נהנה מכל תנועה טובה של כל יהודי
בכל מקום שהוא אפילו יהודי פשוט!!!!

הרגשתי לאט לאט שמשהו אז אצלי בלב
תנועה שלא הכרתי מעולם, משהו שממלא
את הלב בהרגשה של שייכות של קירבה של
רצון להתקרב להשם והשתוקקות ולעשות
את רצונו.

לא ידעתי את נפשי מרוב שמחה ואושר
התמלאתי כל כך מהמילים האלו, הפשוטות
כל כך והנעימות לאוזן, אבל עדיין הרגשתי
שזה לא הדרך שבה גדלתי.

גידלו אותי שאהבת השם זו דרגה גבוהה
ששייכת לצדיקים ומיוחדים. ואנחנו, הלוואי
ונזכה ליראת העונש....

ותמיד הרגשתי שלי, נשאר רק לחיות בפחד תמידי וביראה, בהרגשה שלא משנה מה אני יעשה אני רחוק משלימות ואיפה יש בכלל מקום לדבר על האהבה של השם והתענוג שלו מכל תנועה קטנה שלי.

המקום היחיד שיכולתי להזדהות עם התחושה הזו היה אחרי כמה שעות שבו ישבתי ולמדתי ברצף אז יכולתי להבין את שהקב"ה אומר 'לפמליא דיליה חזו חזו בני חביב' ושיש להקב"ה נחת מזה.

אבל להגיד שכן אדם כמוני ששקוע בקטנות של העולם הזה שהקב"ה מתפאר בכל תנועה של טוב שלי???

זה כבר היה חידוש בשבילי!

אבל בתוך הלב הבנתי שזה נכון. אם פה מצאתי קצת חיות ומתיקות בקירבת ה' אסור לי לעזוב אותו!

מצד שני חשבתי לעצמי המון זה הרי לא הדרך שבה גדלתי, ובכלל מה אני רוצה להפוך לחסיד עם 'שטיימרל' וכל הנלווה.

הרי זה בכלל לא אני, אני כל כך רחוק מההויה הזאת, גדלתי והתחנכתי בישיבות ליטאיות חשובות ואף פעם לא חשבתי לרעות בשדות

נפשי בשאלתי

סיוון ונירור עניינת בשבועות ה'

שאלה:

רציתי לשאול: ברוך השם ימי החנוכה חלפו עלי בהתעלות, זכיתי גם לעיין בכמה נקודות בליקוטי הלכות בעניין חנוכה, זכיתי לקיים את מצוות החנוכה בהתעוררות ושמחה, והשתדלתי לנצל את כל הימים ללימוד, אך לצערי, כשאני מסתכל על עצמי עכשיו בכנות, נראה כאילו לא השתנה אצלי כלום וחזרתי למצבי הרגיל. אשמח אם תאירו עיני היכן טעיתי, ומה עלי לעשות?

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

לפני הכל חובה עליך לזכור ש... אשריך! עשית את אשר היה עליך לעשות, זכית להתכונן, לקיים את המצוות, לנצל את הימים הקדושים הללו ובוודאי פעלת רבות. לא תמיד יש לנו את היכולת לראות ולחוש במציאות הרוחנית החדשה שבנינו, וכמו שאמר מוה"ר"ן (שיחות הר"ן סי' רמ"ד): "שמעתי מאחד מחשובי אנשים איש פשר וירא שמים ועובד את השם באמת שאמר לו רבנו זכרוננו לברכה שיש בני אדם עובדי ה' שאין השם יתברך מראה להם מה שפעלו כל ימי חייהם רק אחר מותם בעולם הבא, אז יראו מה שפעלו. והבנתי שרבנו זכרוננו לברכה, אמר לו דבר זה לענין התחזקות לכל יל בדעתו מה שכבר עסק בעבודת השם ועדיין אינו רואה בעצמו שום פעולה כי יש שאינו יכול לראות כל ימי חייו מה שפעל כי אם לאחר קץ!"

רבינו היה מביא את דברי הזהר הקדוש "לית רעותא טבא דאיתאבד", כל רצון טוב על אף שלא בא לידי מימוש, רב כוחו ללוות את האדם לנצח ולהעלותו לשמי שמיים. על אחת כמה וכמה במעשים רבים ונפלאים, תורה ומצוות, מתוך דבקות בדעת הצדיקים והדרכתם.

חז"ל אמרו יגעת ולא מצאת אל תאמין. אמנם אנחנו רגילים להבין שהכוונה היא שאם לא מצאת כנראה לא יגעת, אך לעיתים האמת היא להיפך, שאם יגעת בהכרח מצאת, גם אם נדמה לך שלא...

לסיכום, השאלה 'היכן טעית' אינה במקום.

ונראה טעית בשאלה...

וכמו שכתב בליקוטי מוהר"ן סוף תורה כ"ה: "ואמר אז בזה הלשון: ובה טועין החסידים הרבה, שפתאום נדמה להם שנפלו מעבודת ה', ובאמת אין זה נפילה כלל, רק מחמת שצריכין לעלות ממדרגה למדרגה, ואז מתעוררין ומתגברין מחדש הקליפות, שהם התאוות והבלבולים והדמיונות והמחשבות והמניעות כנ"ל, על כן צריכין להתגבר בכל פעם מחדש לחזור ולהכניע ולשבר הקליפות והמניעות וכו' שבכל מדרגה ומדרגה מחדש, אבל באמת אין זה נפילה כלל כנ"ל!"

אתה בהחלט צודק ברצון ובתקווה להתעלות בעבודת השם מיום ליום ומשנה לשנה. אם חלילה התפילה של אברהם בן שלושיה תהיה ברמת זו של בחור בשיבה קטנה, זה בוודאי אומר דרשני. גם ההתמדה, האמונה, יראת השמים ומידות טובות, אינם דברים שאמורים להישאר באותה מדרגה.

ואני בטוח שאם תסתכל סביבך תראה שוני משמעותי בין אלו שזה עתה נכנסו לעולמה של תורה לבין אלו שכבר עמלו וצמחו בתוכה מספר שנים. גם עם בהיטך על עצמך קשה לך להבחין בזה, ותוכל להבין שהבדל רואים זאת גם עליך, בהם צודקים. אפילו בשיבה

אך כאמור, באמת בית חשמונאי עשו את שעליהם לעשות (גם אם אחר כך היו שגיאות שגרמו לחורבן) ובכך תיקנו המון והעמידו לישראל לדורות את אור נרות החנוכה.

כל האמור נכון, ובכל זאת שאלת מה עליך לעשות. ובכן, ישנה נקודה למחשבה, שמתעוררת דווקא בחנוכה.

חג החנוכה מציין את חנוכת בית חשמונאי. אם נתאר לעצמנו את מה שקרה שם נבין שהיה זה אירוע שציין מהפך לאחר שלטון שנים רבות של היוונים ותרבותם. בבוא הכהנים להדליק את המנורה בטהרה, לא היה זה מעשה נקודתי בלבד, אלא התחלה חדשה של קיום מצוות העבודה בבית המקדש.

והנה, כידוע השמן שנמצא היה מספיק ליום אחד בלבד. ולהביא שמן טהור אחר היה צורך להמתין שמונה ימים נוספים. לו היו שואלים אותנו כאמרגנים או מפיקים של אירוע ההשקה 'חנוכת בית חשמונאי', מה עדיף: להדליק יום אחד ולהפסיק, או לחכות שמונה ימים ואז לצאת לדרך החדשה באופן מושלם ורצוף?

לא אענה בשמך. אך כפי שאנחנו רואים החשמונאים בחרו בדרך של לעשות כעת את מה שאני מסוגל וצריך לעשות, גם אם נדמה שלא יהיה לזה קיום.

גם לאחר חנוכה, כשאנחנו מתחילים כל יום מחדש, מוטלת בידנו הבחירה האם לחכות לאותו אור שחשבנו שילווה אותנו, ולאותה מציאות שמימית שבה כל עבודת השם צומחת ושופעת ללא אתגרים וחסרונות. או שאדרבה, את הנקודה האחת הטובה, גם כשנדמה שאינה נצחית, גם אם אחר כך יהיה קצת מבין לגלות של החזקנו מעמד, את הנקודה הזו נעשה.

הנה אורו עיני

בי טעמתי מעט הדבש הזה

'והיה האוכל לפקדון'

הרבה טוב עד שלא יבואו הימי הרעה, חס ושלום, פלי האי ואולי יוכל להתגבר על ידי זה להכניע הימי רע, שזהו בחינת יוסף הצדיק שאסף וקבץ אכל בשני השבע כדי להחיות עם רב בימי הרע, כמו שכתוב, והיה האכל לפקדון וכו', כדי שעל ידי זה לא יוכלו הימי רע לשלוט על ישראל, כי מחיין עצמן ומתגברין עליהם על ידי הטוב שאסף בימי הטוב, שזהו בחינת האכל שאסף יוסף בשבע שני השבע כדי למחיה שלחו האלקים להחיות עם רב. (חנוכה ג)

פי פשאדם זוכה לאיזה טוב, לבחינת ימי טוב, הוא צריך להשתדל להרבות מאד במעשים טובים ובעסק התורה כל מה שייכול, בבחינת (קהלת ט) כל אשר תמצא ידך לעשות בלחך עשה עד שאתה בלחך, פי לכל אדם יש ימי טוב וימי רע, ובעת שמתגברין, חס ושלום, הימי רע על האדם וקשה לעמוד נגדם, הוא צריך להשתמש עם פח הימי טוב שהיה לו בתחלה, דהינו מה שזכה לעשות טוב מקדם, על פן כל זמן שאפשר בידו לעשות איזה טוב הוא צריך לחסוך מאד ולמחר לעשות הרבה

המחדש בשובו

מדעות ועד כוונות למנהל ונאמן

מי לה' אלי

ימי חנוכה מאירים ומזהירים את כל היקום כולו, כלל ישראל בכל מקומות מושבותיו מהדר ומקיים בגילה את מצוות הדלקות נרות חנוכה החביבה עד מאוד (כלשון הרמב"ם), בלילות הארוכים אחרי קיום המצווה יחטפו החכמים את ההזדמנות להוסיף בשקידת התורה האור הגנוז בתורה המאיר בחנוכה, משפחה ומשפחה נאספת למסיבות רעים להודות ולזמר לשמו הגדול על הנסים והנפלאות שנעשו לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, אשריהם ישראל!

כאז כן עתה, כשהחושך יכסה ארץ, כשהיוונים מתגברים ברשעותם ונלחמים ביד רמה נגד קיום התורה והמצוות, היוונים שבמוח, שאינם נותנים לעבוד את הקב"ה כרצוננו הטהור, כשהמתיוונים מטמאים כל שמן טהור, קדושתנו וטהרת מוחנו, מטמאים בזדון ורע לבב, המלחמה נראית אבודה, הרשעים וחילותיהם משתלטים על כל חלקה טובה מקימים מזבחות לע"ז, הוא של התורה, החיות שבמצוות החיבה והקשר הטבעית להקב"ה נסתרה, והסט"א מלהגת בתוך הלב, 'תתיימש מרצונך ושאיפותיך, הלא תראה שהמלחמה אבודה, תשלים עם המציאות' יוצא הצדיק הגדול כמתתיהו בשעתו להציל את שארית הפליטה ומכריז בחיל 'מי לה' אלי! ובמאבק איתנים

נלחם עם כל כוחו להציל את כלל ישראל ואף יכול להם, ואחר כך כשבאו לדביר ביתך וכל השמנים טמאים ומנופצים לא מתיימש, ומהמעט והקצת שיש מתגברים להדליק את אור המנורה והנס קורה וזה דולק ומאיר למעלה מדרך הטבע, גם כשאצלנו נראה שהכול כבר טמא, התורה זה לא כמו שרציתי, התפילה בכלל... המידות, התאוות, פעם עד שאפתי לצמח גדול הדור, היום? 'תראה איך אני נראה כנראה שזה מה שנגזר עלי' יוצא הצדיק הגדול למאבק איתנים להכניע את אנטיכוס שבתוך הלב, ומאיר לכל יהודי את הדרך ישכון אור להתחדש מחדש ללחום מלחמת ה' ולנצח את כל האויבים, ומתוך כל ההריסות משקם את נשמתו של כל אחד מאתנו לבלי להתיימש ולהדליק מן המעט שנשאר לנו ומזה נעשה הנס ודולק שמונה ימים.

אין מתאים יותר מזמן גרמא זו, להתחדש לחפש את מתתיהו הכהן הגדול, בספריו הקדושים לשקוד לגלות את האור הגנוז' לצדיקים ולהאיר בלבנו את האור הנפלא והנערב, אור התורה הגנוזה ואור הצדיקים הגנוזים, אור החנוכה שבכוחה להבריא כל חושך ואפילה רוחנית, להאיר את חיינו במשך כל השנה באורו ית'.

"רק אתם תחזיקו עצמכם ביחד, אז תהיו אנשים כשרים. ולא כשרים בלבד אלא אפילו צדיקים וטובים תהיו"

אזכרתי בן הישיבות בלחץ רחמי האלף צורו והתעוררו בלילה ולתחדש בלילה גילתו

דעות התאחדות בל ציר ועיר, זו ארץ להתאחד

כאיש אחד להעיר את אלהת האש בקרבנו

פריט יבוא...

המה מעידים

מפיהם ומפי כתבם של רבותינו זצוקללה ויבדלחט"א

מרן בעל הקהילות יעקב זצוקל"ה

הרה"ג ר' משה מרדכי שולזינגר סיפר באחד משיעוריו שבצעירותו עבר עליו משבר כל שהוא, (כמדומה מחמת ריבוי הלימוד) והוא נכנס להתייעץ אצל מרן ה'סטייפלר' איך להתחזק, ה'סטייפלר' הורה לו לקבוע לו סדר בספר הקדוש ליקו"מ. ומה אומר לכם סיים הגרמ"מ זה הועיל מאוד.

נכספה

03.50.111.06

כל מה שתבקש

5x2 שלוחות הנסיעות

קבוצות מאורגנות לנסיעה
לספר החסידים אומן
בנסע כל ימות השנה

5x3 מוקד החברות

הקמת חברות
לספרים ובחוריק בל
אתר ואתר

6x1 מערך חייאום חברות

סידור חברות בספר
רבינו אל דור pen

6x2 ייעוץ והכוונה

אסנה אלבטי תהיות
והחבורות ס"ס דרכי
רבינו הקדוש

חייגו עכשיו
0350
11106

זכות גלויות
ה"ר יחזקאל מיכל פישר
לדגל נישואיו

זכות גלויות
ה"ר דב מלסקי שליט"א
נשמת כל חי

זכות גלויות
ה"ר יואל פיקס שליט"א
לדגל חובת בני לעשות"ם

ניתן לתרום דרך 'נדרים פלוס'
ע"ש ע"ש איגוד בני הישיבות-נכספה,
לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

ע"י ארגון 'נכספה' איגוד בני הישיבות הצועדים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע
להערות והארות ולתרומות: 05331.16547 או באימייל a0799400036@gmail.com